

y az ily áron
 d. Átadom a
 n nagyocska
 felelő lapnak
 ap a Kürthy
 vérek kiadá-
 es a Dolinay
 ta. Utánvét-
 adakozásod
 uj évfolyam
 estvérek. A
 tok ki maga-
 I. Örömmel
 rső sor kiha-
 adarászat —
 képecskénk
 s levelkédet
 l. az illető
 rhoz képest
 A betűkben
 a mellékelt
 olnap Péter
 ubens Péter
 reket mind
 y Gyula. A
 nykéi olyan
 att kihúlvá,
 azokat még
 ha lehet:
 én. A »Kis
 adványokat
 iket bekül-
 yen formá-
 szgalmadat
 ánságaidat
 megfejtését
 figyelmez-
 zenetre. —
 atban? —
 es hiveim,
 önetemet a
 Adél. Bár
 dat! Légy
 is. — Egy-
 yi kedves
 jó kíván-
 rő sorok-
 ért fogad-
 lástoknak
 alkalmából
 köszöne-
 szélést stb,
 egy s más

KIS LAP

...AZ ÜVEG MÖGÖTT LEVŐ SÜTEMÉNYT BÁMULTA. (Lásd a 25. lapon.)

társzúke
 eum-épület.
 társulat.

XXX. kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. január 10-én.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

zt hiszem, csakugyan igaza volt a jó Anna néninek: itt boldogabb leszek... már csak azért is, mert itt mindig eszembe fog jutni, hogy kedves jó apácskám is itt élt kis fiu korában... épen ezekben a szobákban... talán épen ezen a helyen pihent is sokszor és úgy nézegetett ki az üveg-ajtón a kertbe, mint én most... Oh, ha most is itt lehetne!... milyen boldogok volnánk anynyi szomorúság után.

Szinte megborzadt, mikor visszagondolt arra a szük, sötét lakásra, melyben ott a nagy városban nyomorogtak... azután azokra a keserű napokra, mikor szegényen, elhagyottan inséget szenvedtek s a jó apa halálos betegen feküdt... Ha akkor ott lettek volna ezek a jószívű rokonok... no de most is hálával tartozik a jó bácsi iránt, ki magához fogadta.

Igy elmerengve, félig elszenderült s arra rezzent föl, mikor az üvegajtó felől valaki megvető hangon így szólt:

— Csuf kis jószág, kellemetlen, nem érdemes rá pazarolni az időt. Ha egy kicsit szebb volna, lerajzolnám.

— No, nem épen olyan csuf, csak nagyon sápadt a szegényke és igen kimerültnek látszik. Azt meg épen nem találok, hogy kellemetlen volna csak ránézni is, szólt egy másik hang.

— Hát az a te izlésed.

— Jól van no, ne pörölgünk, mert még föl talál ébredni.

Ágnes föluggott.

— Nem alszom! mondá elvörösödve és szemében könyekkel.

De a mint föltekintett, nem látott senkit, a két fiu már eltűnt a kert bokrai közt. Ágnes egy kicsit hibásnak gondolta magát, mert kihallgatott olyan beszélgetést, mely bizonyosan nem arra volt szánva, hogy meghallja... unokatestvérei bizonyosan nagyon boszankodnának, ha megtudnák, hogy hallotta beszédüket.

— De hiszen nem tehettem róla... csak félig voltam ébren, nem akartam hallgatózni.

Ezen már nem lehetett segíteni s elhatározta, hogy bár nagyon bántja, a mit hallott, nem szól semmit. Mikor Veronika néni aztán vacsorálni hívta, s az asztalnál találta Eleket és Bertit, váltig szerette volna tudni, melyik volt az, aki őt csuf, kellemetlen kis jószágnak mondta és melyik védelmezte őt. Amint a két fiut nézegette és látta Elek komoly, nyugodt arcját, titkon azt kezdte hinni, hogy Elek volt az ő védelmezője; de mire a vacsora végére értek, kételkednie kellett, hogy jól gyanítgat-e? Mert Berti csakhamar nyájasan és bizalmasan csevegett vele, kinálgatta, kérdezősködött, tréfálózott és elbeszélte nagy sietséggel, mi mindenféle kellemes mulatsággal lehet itt az időt jól eltölteni. Elek azonban az egész idő alatt alig méltatta egy-két szóra a kis rokont. De azért Ágnes még mindig úgy gondolta, hogy Elek a derekabb és ügyesebb fiu; ha ő szólt róla oly barátságtalanul, akkor ő az, a ki rajzolni tud... majd együtt fognak rajzolgatni, mert Ágnes is szépen rajzolt és szeretett olvasni, tanulni, amit a komoly Elek bizonyosan szintén nagyon

szeret. Ha majd jobban megismerkednek, bizonyosan ők ketten lesznek a jó barátok, összeillenek.

Igy megvigasztalódva, megnyugodva tért aludni a kis Ágnes, szép jövőt álmodva magának a fényes uri hajlékban.

Nem is csalódott. Elmult egy-két hét, aztán egy-két hónap és Ágnes már egészen otthon volt a Kőhalmi kastélyban. Csöndes, szerény maradt ugyan, de nem volt többé olyan félnék és tartózkodó. A bácsitól félt egy kicsit, mint mindenki a házban, de különben nem volt vele semmi baja, mert mindent pontosan megtett, amit Kőhalmi ur kívánt. Eleket is bizonyos tisztelettel nézte, mert Elek mindig szörnyű módon komolyan és méltóságosan beszélt; ellenben Berti iránt, bár a legjobb barátok voltak, mindig egy kis gyanuja volt, mert azt hitte, hogy Berti csak azért olyan nyájas és szives, mert betegnek, gyöngének tartja és ezért sajnálja.

Hanem egészben mégis meg volt elégedve és vidáman járt-kelt az udvaron, kertben órákig; nem volt egyéb dolga, mint amit maga talált ki szórakozásképp. Pár hét múlva Veronika asszony mondogatta ugyan, hogy Ágnesnek is tanulni kellene valamit; de Kőhalmi ur erre kurtán felelt:

— Csak hagyjuk szaladgálni. Jól kell tartani, hadd hizzék, erősödjék, legyen egészen egészséges. Majd azután ráér tanulni.

Ágnes tehát szaladgált; evet-ivott is jóízűen és lassanként olyan piros-pozsgás lett, hogy alig lehetett ráismerni. Néha maga is megunt a sok játékot és

foglalkozni akart valamivel. Elek kegyesen késznek nyilatkozott, hogy tanítani fogja rajzolni; hanem ennek hamar vége szakadt, mert alig pár lecke alatt kitűnt, hogy a tanítvány többet tud, mint a tanító. Azután tanítani kezdte francia nyelvre, de ez sem tartott sokáig, mert a nyelvtanulás lassu dolog, türelem kell hozzá és kitartás. Ez meg is lett volna Ágnesnél, de Elek alig pár nap múlva bement és kijelentette, hogy Ágnesnek nincs tehetsége a nyelvekhez.

— Annál jobb, akkor majd én tanítom egyébre, szólt Berti.

Amire ő tanította, az nem volt valami nehéz tudomány, hanem mindenféle játék. Ágnes ebben is nagyon jó tanítvány volt és a fiuk mihamar úgy találták, hogy a kis rokonnal igen jól elmulathatnak.

Ilykép vidáman, elégedetten teltek a napok s a három gyermek nem is gondolt semmi bajra. Egy napon ismét vig mulatásból tértek vissza a kertből, midőn több kocsit pillantottak meg az udvaron.

— Ez az orvos kocsija, szólt Elek. Valaki beteg a háznál... remélem, nem édes apánk.

— Ugyan hova gondolsz! szólt Berti. Hiszen délelőtt, mikor nála voltunk, nem volt semmi baja.

— De nézd, az meg az ügyvédünk kocsija... mit keresnek ezek itt?

A ház ajtajában ott állt az öreg szolga.

— János, mi történik itt? kérde Elek. Csak nem beteg apácska?

— Nem gondolnám... kedves ifiur... legalább nem lesz valami veszedelmes

baj ... Veronika asszony azt mondta, hogy a nagyságos ur ma délben kissé roszul lett... hát elhivtuk a doktor urat.

— De hát az ügyvéd minek jött?

— Nem tudom. Talán csak úgy véletlenül tévedt erre.

Elek nem volt ezzel megelégedve, kivált mikor látta, hogy a hű öreg szolgáló milyen komoly és szomorú. Berti és Ágnes is megijedtek és mindnyájan rohantak be Veronika asszonyhoz, kinek az arcán szintén látni lehetett, hogy valami baj van.

— Mi történt? kérde Elek. Apánk beteg... nem hivatott minket?

— Nem, Elek urfi ... nem hívatta ... ne is tessék nagyon aggódni ... hiszen már többször volt apácskának ilyen rohama ... gondolom, csak egy kis fölindulás, valamit olvasott a hírlapban, a mi nagyon megharagította. Mikor bevitetem a fekete kávéját, nagyon sápadt volt és meredten nézett a hírlapba, melyet a kezében tartott. Kérdeztem, hogy roszul van-e, de azt felelte, hogy nincs, semmi baja, hanem készítek el mindent, ami utra szükséges, mert el fog utazni. Nem igen tudtam elhinni, hogy utra indulhasson, mert egy kicsit mégis betegnek látszott... később le is feküdt és elhivattuk az orvost.

— És mit mond az orvos? kérde Berti aggódva.

— Még ott ben van... nem tudom ... de bizonyosan elmúlik a baj, mint máskor. Azért hát csak üljenek most nyugodtan a vacsorához.

Berti, nem tudván mit tenni egyebet, le is ült az asztalhoz. Elek egy ideig gon-

dolatokba merülten állt. Neki semmiképp sem tetszett a Veronika asszony beszéde. Máskor nem így beszélt. Mi lehetett az apát, mit olvashatott a hírlapból olyan roszat, hogy belebetegedett? Valami nagy, igen nagy baj lehet. Csöndesen, szóltalanul vacsoráltak s épen elkészültek, mikor az orvos benyitott és így szólt:

— Veronika asszony, én most elmegyek, nincs rám szükség. Az öreg Jánosnak megmondtam, mit tegyen ura körül. Én itt már nem tehetek semmit. Gyerekek, ti menjetek aludni.

Elek és Berti nem tudták, mit gondoljanak az orvos szavairól, az orvos pedig nem mondott többet, hanem elment. Ezt a két testvér jó jelnek vélte, mert ha komoly baj volna, akkor az orvos nem menne el. Szobájukba vonultak tehát, de mégis sokkal nyugtalanabbak voltak, hogysem le tudtak volna feküdni.

— Várj reám, mondá Elek. Meg kell mégis tudnom, hogy van apánk igazán.

Ez alatt Ágnes ott maradt az ebéd-lőben; ő sem tudott nyugalomra térni. Meghuzódott egyik sarokban és várt. Ő már sok szomorúságot tapasztalt, őt az orvos és Veronika asszony szavai nem vezették tévutra, kivált mikor látta, hogy az öreg kulcsárnő mily szomorúan jár ki s be, mint igyekszik titkon letörölni könyeit. A többi cselédség is sajátságosan járt-kelt, suttogva beszélt és olyan mozgolódás volt a házban, mely semmiképp sem volt természetes. Aztán idegen hangok is hallatszottak... itt valami nagyon szomorú dolognak kellett történni. Ágnes várta, hogy majd jön valaki, a ki megmondja

neki is. De most nem gondolt itt ő reá senki, elhagyottan ült ott, mint a kiről mindenki megfeledkezett. Biztatta magát, hogy talán hiába aggódik, de aztán megint csak készült arra, hogy valami nagyon rossz hírt fog hallani.

Már késő éjszaka volt, midőn megnyílt az ajtó és belépett Berti. Nem a vidor eleven Berti volt ez most. Arcza sápadt volt, szemei kisírva, meglátszott rajta az igaz, nagy fájdalom. De a szomorúságban is ő volt az egyedüli, a ki megemlékezett Ágnesről. Kérdezte a szobaleánytól, lefeküdt-e már Ágnes, és mikor a cseléd benézett a hálószobába s jelenté, hogy Ágnes nincs ott, Berti megindult az elhagyott leányka keresésére. Hiszen neki is tudnia kell a szomorú hírt, hogy megint árva... hogy most már mind a hárman árvák, mert atyjok meghalt.

Egymás nyakába borulva zokogtak sokáig. Berti minduntalan fölkiáltott:

— De én azt nem hihetem... oh, lehetetlen elhinnem, hogy jó apácskám meghalt... És miért nem hívtak oda hozzá, ha látták, hogy rosszul van?... El sem bucsuzhattunk tőle... Elek erővel bement... de már nem találta életben.

— Igen, szólott Ágnes, mikor az orvos elment és azt mondta, hogy reá többé nincs szükség, akkor én már gondoltam, hogy vége mindennek... minket aludni küldtek, hogy csak reggel tudjuk meg.

Épen ekkor lépett be Veronika asszony.

— Igenis, ti kedves, szegény gyermekek, legalább ezt az éjjelt nyugodtan alud-

tátok volna át! Mikor a játékról haza tértetek, akkor már vége volt... már nem tudott beszélni, az orvos hiába próbált meg mindent, alig pár perc alatt meghalt. Oh, csak volna még itt valaki, aki vigasztalná! Szegény kis árvák!

Ágnes letörölte könnyeit és sóhajtva mondá:

— Táviratot kell küldeni Anna néninek, a testvérének, hogy jöjjön ide... és Gerő bácsit, az Elek és Berti mamájának testvérét szintén el lehetne hívni. Nekik kell most a rendet tartani.

— Igaza van... nagy zavaromban nem is gondoltam... rögtön küldöm az öreg Jánost a táviró hivatalba. Most pedig egyebet nem tehetünk... azért hát, kedvesim, fekdjjetek le...

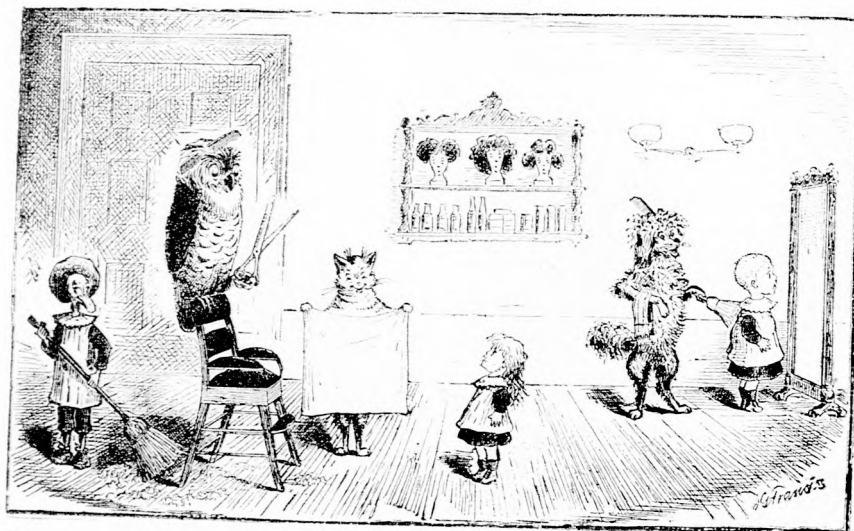
Lefeküdtek, sirva, szivökben mély szomorussággal.

Másnap már korán reggel ott voltak a rokonok: Anna néni és férje, a tudós Dénes bácsi, aztán meg Gerő bácsi. Együtt jöttek Budapestről.

Gerő bácsi azonnal hozzáfogott mindenféle intézkedéshez, parancsolt, rendezett, majd meg az ügyvéddel, ki ott maradt, bezárkózott egyik szobába és ott hosszan tanakodtak. A gyermekekkel keveset beszélt és úgy találta, hogy azok most úgy is sírnak, hát mit bajlódják velök? Szerencsére nem is volt szükséges, hogy ő gondoljon velök, mert ott volt Dénes bácsi, aki meg egyebet sem tett, csak arra törekedett, hogy a szegény árvákat némiképp megvigasztalja.

(Folytatása következik.)

FURA ÁLOM.

FORGATVÁN sok tarka képet,
 Olvasgatván a meséket!
 Miket lettem
 Karácsonyi könyveimben :
 Egyszerre csak — mély álmomban —
 Ott futkostam tündérhonban.
 Mese-ország közepén,
 Játszogatam szépen én.
 S hogy magamban mulatok,
 Nini — hová is jutottam?
 Oh, nagy Ég!
 Fodrász műhelyben vagyok —
 És egy jó öreg bagolyban
 A fodrászra ismerék.
 »Csak tessék!
 Itt a szék,
 Itt van, itt —
 Hadd nyírom le fűrteid!
 Első legényem a macska;
 Ez akasztja
 A fodrász kendőt nyakadba,
 S ha lehullnak szőszke fejed

Fürtjei,
 Ez a kaeska inas gyerek
 Söpri ki.
 Szaporán hát Ellike,
 A zsölyébe ülj bele!
 Nyiszi-nyaszi, ügyesen
 Bodraidat lenyeselem!
 Kértem százszor és ezerszer:
 »Édes, drága bagoly mester,
 Jól viselem magamat,
 Ne bánts a hajamat!
 Mondá erre a bagoly:
 »Mért vagy oly
 Tudatlanka?
 Hisz ez nem is büntetés,
 Hanem nagy kitüntetés,
 Te kis bamba!
 Megint kértem nagyon szépen:
 »Nem jobb lenne
 Majd a nyári nagy melegbé,
 Mint most fagyos, hideg télen?
 Erre nagyot nevette:

»He he he!
 Zavar van az agyaeskádban,
 Hisz itten most meleg nyár van!
 De bohó vagy Ellike,
 He he he!
 No csak szépen
 Foglald helyet itt a székben!«
 Mit csináljak?
 Engedtem a biztatásnak,
 És a székbe bele ültem.
 Hogy a szemem
 Fölemelem,
 Majd elhültem! . . .
 Hát én oda hogy kerültem?
 Bele nézve
 Egy nagy tükör lemezébe,
 Én állok ott, én magam —
 Ah de nincsen már hajam!
 Tővig van a
 Mind lenyírva!
 Kicsi
 Pincsi
 Kefélget le,
 Saját művét dicsérgetve:
 »Ily pompásan,
 Kérem ássan,
 Nem tud még a mester se,
 Sőt még Budapesten se
 Akad másom,
 Kérem ásson!«
 A földön heverték im
 Szöszke, bodor fürteim.
 S ép hogy folynak könnyeim,
 Elsíratva fejem ékét —
 Valaki a hajam végét
 Szeliden megránczizálja —
 Ágyam előtt jó mamácska
 Mosolyog:
 »Mi dolog,

Álmos táskám
 Kis Ellácskám,
 Hogy még alszol? Nyolczra jár!
 A reggeli régen már
 Téged vár.
 Hogy a kávéd ki ne hüljön,
 S kirepüljön
 Szemeidből a mély álom:
 Bodor hajad megczibálom!«
 »Óh nagy Ég!
 Bodor hajam megvan még?
 Se bagoly, se pincsi kutyka,
 Hajam meg nem kurtította?
 Kis mamám, boldog vagyok —
 Sietek már, szaladok!
 Kávé mellett elmesélem,
 Hogy bántak az éjjel velem,
 Hogy busíták lányodat;
 Elbeszélem
 Az én bolond álmomat!«

ALADÁR MULASZTÁSA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

GÉSZ halmaz mindenféle szép aján-
 dékban gyönyörködött Aladár.
 Születése napja volt s ilyenkor
 sokan emlékeztek meg róla: a szülők,
 bácsik, még pedig mindnyájan szép aján-
 dékokkal. Aladár szülei vagyonosak vol-
 tak s a rokonság is gazdag emberekből
 állott, így hát természetes, hogy az aján-
 dékok is szépek voltak.

— Ez a szép koresolya épen kapóra
 jött... a régi már nem sokat ér, pedig
 ezen a télen sokat akarok koreso-
 lyázni... erre a tollkésre is épen szük-
 ségem volt... most már megint van
 minden uj... csak még valami hiány-

zik... még Endre bácsi nem volt itt... de ő nem marad el, attól nem félek.

Nem is maradt el, mert éppen ekkor nagy robajjal nyílt az ajtó és belépett Endre bácsi. Vidám képű kedves öreg ur volt s már az ajtóból jó kedvűen kiáltá:

— No's, kedves öcsém uram, megvolt már a sok gratuláció? Remélem, elfogadod még az öreg bácsiét is, a ki szintén nem jön üres kézzel.

— Oh, kedves bácsikám, megköszönöm én szépen magát a jókívánságot is.

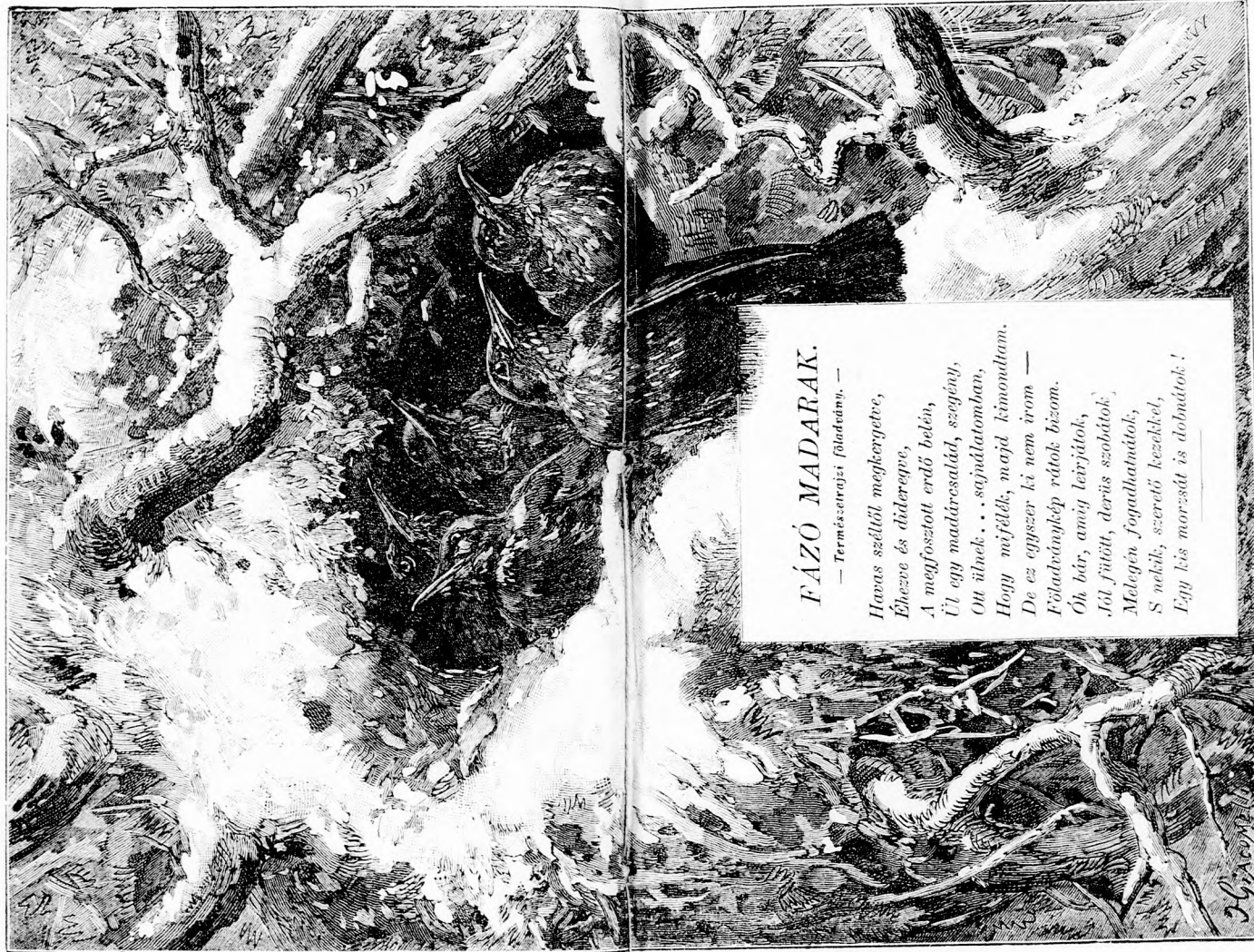
— Jól van jól, tudjuk már azt. De azért nem utasítod vissza ezt a szép csengő portékát, mi?

És egy szép ujdonatuj ezüst forintost mutatott, aztán így szólt ismét:

— Tudom én, hogy másoktól kapsz mindenféle szép holmit, de amellet nem haragszol meg, ha egy kis aprópénz is csörög a zsebedben. Költheted amire tetszik. De azt megkivánom, hogy haszontalan-ságra ne dobd ki.

Ezt Aladár jó lélekkel megígérte, mert már elég nagy fiu volt, hogy a pénzzel bánni tudjon. Endre bácsi is tudta ezt, azért adott neki pénzt ajándé- kul, aminek Aladár csakugyan majdnem jobban örült, mint a többi ajándéknak, mert kellemes dolog az, ha az embernek

pénze van és ha valami kedvére valót lát, megveheti. Megköszönte tehát szépen Endre bácsi szivességét.

FÁZÓ MADARAK.

— Természetrajzi föladvány.

Havas széllől megkergetve,
Éhezve és dühöregve,
A megfostott erdő belén,
Űl egy madárcsalád, szegény,
Ott ülnek... sapátalomban,
Hogy mi félték, majd kimondtam.
De ez egyszer ki nem írom —
Földvárnyakp rátk bizom.
Óh bár, amig letrájtok,
Jól fűtök, derűs szobátok,
Melegén fogadhatátok,
S neki, szerető kezekkel,
Egy kis morzsát is dobáltok!

Éppen jókor jött, bácsikám. A zseb-pénzem már az utolsó krajczárig elfogyott, még zavarba juthattam volna barátaim

közt, ha hívnak valahová, a hol fizetni kell. Apácska pedig ebben nagyon szigorú, nem ad addig, míg a napja meg nem érkezett.

Aladár alig várta a délutánt, hogy szép új koresolyáját megpróbálja. Vigan mulatott pajtásaival a jégen, az új pár koresolya kitűnőnek bizonyult s pajtásai ugyancsak irigyeltek, hogy olyan szép ajándékot kapott. Mikor már megelégte a mulatságot, vidáman, kipirulva az egészséges testmozgástól ment hazafelé. A mint egyik utcza sarkán befordult, egy süteményes bolt ablakai előtt szemébe tűnt egy fiu, ki sovár szemekkel nézte a bolt ablakában kirakott sokféle jó csemegét. Ugyancsak ellentéte volt mindenben Aladárnak. Ez csinos, meleg téli rubáha volt öltözve, arca piros volt, szemei jókedvtől ragyogtak, amaz megtoprongyos szegény ficzkó, kit majd megvett az Isten hidegje, egész testében reszketett, arca be volt esve s szemeiből ki lehetett olvasni a nagy éhséget, a mint az üveg mögött levő süteményt bámulta. (Lásd a képet a czim-lapon.)

Aladár ráismert. Gyuricza volt, egy szegény árva fiu. Néha ott kint álldogált a befagyott tónál és segített a koresolyázó urfiaknak a koresolya felkötésében, vagy a havat sö-

— Ugy-e, kópé, eltaláltam, mi kell? No, hát csak költsd olyanra, ami örömet okoz.

pörte el a jégről s ezért kapott egy-két krajczárt.

— No Gyuricza, mit álldogálsz itt

a hidegben? szólítá meg Aladár. Talán szeretnél afféle czukros süteményt?

— Oh... csak úgy nézem... beérném én egy kis kenyérrel is.

— Talán bizony éhes vagy?

— Oh, nagyon!

Aladár önkéntelenül a zsebébe nyult és ha ott egy pár krajczárt talál, bizonyosan odaadja a szegény fiúnak. De nem volt, csak az ezüst forintos. Arról szó sem lehet, hogy azt adja oda... fölváltani pedig csak nem fogja csupán azért, hogy egy koldusgyereknek alamizsnát adjon?

Egy kis ideig mégis küzdött magával, tegye-e vagy ne tegye? És mialatt ezen töpregett, valami sajátságos kellemetlen érzés fogta el, mintha nem volna magával megelégedve. Hanem végre is abban állapodott meg, amit először gondolt.

— No bizony, mért adjak épen én neki? Sajnálom, mert nagyon sanyaru állapotban van, de hát az ember nem segíthet mindenkin. Aztán ki tudja, nincs-e néhány krajczárja? Ott a koresolyázóknál szokott kapni... bizonyosan ma is kapott. Meglehet, de ha mindenki úgy okoskodott ma, mint Aladár, akkor szegény Gyuricza aligha szerezhet magának egy falat kenyeret. És mivel látta, hogy hiába vár Aladártól segítséget, nagyot sohajtva lassan elszompolgott. Aladár is hazament.

Otthon Aladár hamar elfelejtette ezt a találkozást, nem is gondolt Gyuriczára, ő maga jó uzsonnához ült. Másnap reggel elment az iskolába, ott is eldicsekedett pajtásainak a kapott ajándékokkal s leczke után vigan sétált hazafelé.

A mint az utcán végig ment, nagy csoportosulást vett észre. Ott valami történt. Azt persze rögtön látni, tudni kell. Aladár tehát oda sietett.

Mihamar megtudta, mi történt. Egy szegény fiút találtak a földön elterülve. Nem volt olyan hideg, hogy e miatt rogyott volna össze, hanem látszik rajta, hogy az éhség, nyomoruság verte le a lábáról; ő maga nem mondhatja el, mert elvesztette eszméletét.

— Oh, de hisz ez borzasztó! És most mit csinálnak vele?

— Beviszik a kórházba. Talán még magához tér.

Ezalatt egy pár ember fölemelte a szerencsétlen ájult fiút és Aladár majd fölkiáltott ijedtében. Valami nagyon kellemetlen érzés lepte meg, a mint a szerencsétlent meglátta. Mert ráismert — Gyuricza volt az.

Aladár hamarjában maga sem tudta tisztán, mi bántja. Hiszen neki semmi köze ehhez a szegény ágról szakadt fiúhoz... és mégis úgy érezte, mintha ő okozta volna szerencsétlenségét. Ha tegnap adott volna neki néhány krajczárt, ha nem győzött volna benne az önzés, akkor Gyuriczán talán segítve lett volna egy két napra s azalatt bizonyosan talál megint máshol szegítségét. Pedig látni lehetett tegnap szegényen, mennyire oda van.

Ez a gondolat semmiképp sem ment ki Aladár fejéből; hibásnak, majdnem bünösnek érezte magát. Épen azon a napon, mikor neki annyi öröme volt, mikor elhalmozták ajándékokkal, sajnálta felváltani ezüst forintosát, sajnált

egy kis alamizsnát adni, mellyel egy szegény fiut megmenthetett volna. Egészen elkomolyodva ért haza és otthon is mindig ez járt az eszébe, épen mert alapjában nem volt rossz szívé fia.

— Jóvá kellene tenni a hibát valamikép, gondolá. Fölkeresem Gyuriczát a kórházban... oda már nem vihetek neki enni valót, mert adnak neki mindent, amit az orvos rendel... de talán más valamivel segíthetek rajta és megvigasztalom, hogy ha meggyógyul. Segítünk rajta... apácskám bizonyosan megteszi, ha én kérem.

El is ment, fölkereste Gyuriczát, ki sok más beteggel együtt egy nagy teremben feküdt. Sápadt volt most is, bágyadtan, mozdulatlanul feküdt, de rá ismert Aladárra s halk, alig érthető hangon felelt is kérdéseire.

— Mondd csak, Gyuricza, nem kívánsz valamit? Hozok neked...

— Köszönöm szépen, jó ifiur... nem kell semmi... olyan jó levestel, becsinálttal kínáltak... de az sem kellett... nem tudom miért... oh, tegnap ettem volna, mint a farkas...

— No, majd megjön az... hát valami egyéb nem kellene... hozok ide szép képes könyvet, felolvasok neked szép meséket... akarod?

A szegény beteg nem felelt, látszott, hogy neki bizony nem jár az esze effélekén, nem érdeklí őt a mese és képes könyv. Az ápoló figyelmeztette Aladárt, hogy sok beszéddel nem szabad fárasztani a beteget.

— Jól van. Majd holnap újra eljövök. Addig bizonyosan jobban lesz.

Kissé megnyugodott a reményben, hogy majd ha Gyuricza kissé fölüdült, akkor tehet vele valami jót. Másnap délután, leczkéje végeztével, pontosan meg is jelent ismét a kórházban, de a mint a terembe ért. Gyuriczát nem találta.

— Hova lett az a fiu, a ki tegnap ebben az ágyban feküdt? kérdi egy ápolótól.

— Annak már nincs többé semmi baja.

— Hogyan? Oly hamar meggyógyult?

— Azt épen nem... hanem az éjjel meghalt, elvitték a halottak kamrájába. Jobb is az istenadtának, olyan elhagyott szerencsétlen volt, — most már nem szenved többé.

Aladárnak szinte a szívébe nyilallott s egészen megzavarodva távozott. Több napig hiába erőltette, nem tudott olyan vidám lenni, mint rendszeren; végre atyjának is feltűnt a dolog és kérdésére Aladár őszintén elmondta a történeteket. Atyja pedig így szólt:

— Méltán szomorított el a szerencsétlen fiu sorsa, mert ki tudja? — talán csakugyan tőled függött a megmentése. De legalább jövőre ne feledd, hogy ha jó tetterre van alkalmad, el ne mulaszd, mert ez olyan mulasztás, melyet igen sokszor lehetetlen többé jóvá tenni!

ETELKE A KANDALLÓNÁL.

— Veszedelmes téli historia. —

(Három képpel.)

MIATTAM soha se aggódjál, kedves mamácska, eltöltöm én az időt jól egymagam is... itt van a kedves bábum, majd mulatunk... aztán egy kicsit kisétálok a kertbe...

— De el ne felejtsd ám fölvenni a köpönyegedet.

— Dehogyan felejttem! Még kalapot is veszek.

— Aztán ha rosztalálha fordulni az idő, ki ne menj. Borul egy kicsit.

— Oh, akkor ide ülök a kandallóhoz és olvasok a szép új mesekönyvből.

Mivelhogy Etelke ily szépen megígérte, hogy szépen meglépsz egymaga is, tehát a mama elment a háztól, sürgetős dolgaira. Etelke meg is tartotta szavát és vidáman eljátszogatott jó ideig, hanem végre mégis csak bele unt.

— Most megyünk egy kis sétára, ugy-e Viczuska? Nincs ugyan nagyon hideg, de megígértem a mamának, hogy felöltöt veszlek... meg is teszem. Várj csak, téged is felöltöztetek, meg ne hülj valamiképen.

Gondosan feöltöztette a bábut is, magát is, aztán kisétált a nagy kertbe. Az igazat megvallva, nem igen nézegette milyen az idő, vagy ha látta is, hogy nagyon elborult, nem igen gondolt vele.

— Havazni fog, az nem baj. Nagyon mulatságos hóban sétálni.

Csakhogy biz' az néha télen is meg-esik, hogy nem hó esik, hanem eső, való-ságos nedves, hideg eső. És Etelke épen

a kert legtulsó végén járt, mikor egy nagy esőpp esett az orrára, aztán sűrűn mindenfelé rá is, a bábura is.

— Ohó, ez nem hó! Szaladjunk haza, ugy-e Viczuska?

A Viczuskanak bizonyosan szintén ez volt a kívánsága, mert aligha szerette, hogy viaszból készült, pirosra festett arczára azok a goromba esőcsöppek hulljanak. Szaladtak tehát, aminek nagy ideje

volt, mert az eső mind sűrűbben zuhogott.

— Jaj, de messze van az a ház! Egészen átázik a szép új kalapom... meg a Vicza kalapkája, köpönyegecskéje... Félsz ugy-e, szegény Vicza... talán meg is hülsz, náthát kapsz és akkor mit csinálunk? Csak gyorsan!

Futott is olyan gyorsan, hogy azt sem nézte hova lép. Ezt pedig kár volt nem tenni, mert egyszerre csak nagy pocsolóába lépett, megsiklott és elesett. Ó

maga is, a Vicza is csupa sár és víz lettek. Jó szerencse, hogy egyéb bajuk nem történt, se keze, se lába nem tört Etelkének, de még a bábunak sem és végre bejutottak a házba, a meleg szobába.

— Soh'se busulj, Viczuska, nem olyan nagy baj az. Kissé nedvesek vagyunk, de ide ülünk a kandallóhoz, pompás tűz pattog benne, hamar megszárad a ruhánk. Ugy-e jó lesz? Ide huzom a kis széket, így ni... kényelmesen beleülök és a tűzhöz tartom a lábamat. Téged ölbe veszek és így te is szépen fölmelegszel... aztán, hogy ne unatkozzunk, előveszem a képeskönyvemet és olvasok meséket. Megállj csak, ha valami szépet olvasok, elmondom neked is.

Igy csacsogott a kis Etelke és kényelmesen elhelyezkedett a kandalló előtt. A Vicza ott volt az ölében és le-le akart csuszni, de Etelke félkézzel fogta, míg

másik kezében a képes könyvet tartotta. Mindjárt az első mese, melyet olvasott, nagyon érdekes volt.

— Lásd, Viczuska, épen olyan gyönyörű bábúról szól a mese, a milyen te vagy... azaz én nem hiszem, hogy olyan szép lehetett volna, mert nincs több olyan szép Vicza... és ha van is, nekem te vagy a legkedvesebb... Ni, azt olvasom, hogy az a mesebeli kis leány annyira szerette a Viczáját, hogy még az ágyba is magával vitte, együtt háltak... Ezt mi is megteszszük, ugy-e? Csinálok neked szép hálófőkötőcskét, aztán velem alszol a pompás puha meleg ágyban. Ugy-e jó lesz?

A Vicza nem mondott ellent, Etelke tehát megnyugodott a szép tervben, aztán tovább olvasott. A második mese még szebb volt, annyira, hogy Etelke nem is gondolt többé a bábura s nagy buzgalommal olvasott, míg csak a mese végére nem ért.

— No, most már elég az olvasásból, már meg is száradtunk, érzem, egészen meleg a lában. Ugy-e Viczuska, te sem fázol többé?

Nem bizony, nem fázott, annyira nem fázott, hogy mikor Etelke fölemelte és megnézte kedves bábuját, rémülten ugrott és sikoltott föl. Nem is csodálom, mert amit látott, az rettentő módon szomorú és siralmatos látvány volt. A Vicza megszűnt létezni, mert az olyan bábu, a melynek nincs arca, az bizony nem bábu többé. Már pedig az Etelke kedves Viczájának azon a helyen, hol azelőtt a piros orcája, fitos orra, kék szeme volt, most már nem lehetett egyebet látni, csak valami formátlan viasztömeget. Ez pedig egyszerűen úgy történt, hogy amint a bábu ott csüngött Etelke térdén, nagyon

közel érte a tűz melege, a viasz elolvadt.

Etelke úgy megijedt, hogy alig mert ránézni az ijesztővé vált Viczára. Azután... azután mit tehetett volna egyebet? Hát sirva fakadt és keservesen zokogott, így találta a mama, mikor hazatért.

Persze, el kellett mondani mindent és szörnyen röstelte is Etelke a dolgot, mert nemcsak kárt vallott, hanem bűnbánólag meg kellett azt vallania, hogy nem váltotta be ígéretét, nem töltötte úgy el az időt, hogy baja ne esett volna. Pedig mikor ígérte, beszédével megmutatta, hogy tudta volna, ha kissé gondosabb.

— Ok, kedves mamácska, megérdemlem, hogy pirogass, megbüntess... csak kedves Viczámom segíts.

— Épen azon nem tudok segíteni s a kedves játékszered elvesztése lesz a büntetésed. Jövőre talán gondosabb leszel, mert a ki magára, holmijára nem ügyel, kárt és szegényt vall.

AZ UNALOM ELLENSÉGE.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

AGYOR ásitva állt Szidike az udvaron, mikor a kapu előtt elhaladt Tercsike, egyik kezében nagy kannával, a másikban meg nagyobb csomaggal.

— Megállj csak, Tercsike! Épen jó hogy jössz, szörnyen unatkozom; jöjj be, majd játszunk valamit.

— Nagyon szívesen tenném, kedves kisasszonykám, de nem érek rá.

— Ugyan bizony! Már hogy ne érne valaki rá játszani? Csak jöjj be, megmutatom neked a játékszereimet; majd azután elmegyünk hozzátok és te is megmutatod nekem e tiedet.

— Azt már bajosan tehetném, mert nekem nincs semmiféle játékszerem.

— Nincs játékszered? Hiszen az lehetetlen, akkor megölne az unalom. Nekem sok játékszerem van, mégis megnyit unatkozom.

— No, már a végett nekem nincs szükségem játékszerre, mert én soha sem unatkozom, nem érek én rá arra.

— Már ezt szeretném tudni, hogy lehet? Hát mit csinálsz?

— Hát sokfélét... ma is már hajnalban fölkeltem, megfejtem a tehéncskéket, aztán bevittem a tejet a városba azoknak, a kik tőlünk vásárolják a reggelihez valót...

— Mi kávét reggelizünk s mikor én fölkelek, akkor már készen vár.

— A városban megvettem, ami nekünk szükséges a házhoz és most ép

azért kell sietnem, mert édes anyám vár... azután a nagyanyámhoz kell mennem, mert ő szegény már nagyon öreg, segíteni kell neki egyben-másban.

— Nekem is van nagymamácskám, ő is nagyon öreg, de a Juczi szobaleány elvégzi körülötte ami szükséges, nekem azzal nem kell bajlódnom.

— Meghiszem, de én délig ott vagyok. Ebéd után kimegyek az erdőre és száraz galyat szedek tüzelőnek, mert most hideg van ám, sok fa fogy.

— Oh, sokkal okosabb mindjárt egy pár szekér fát venni.

— Persze, csakhogy szegény ember nem győzné ám, száraz galyat pedig szabad gyűjteni. Sok időbe kerül, de hát legalább nem unatkozom.

— Milyen boldog vagy! Én annyit unatkozom.

— Meghiszem, mert nem dolgozik.

— Dehogy nem! Annyi leczkém van, írás, olvasás, számolás, hogy szörnyűség! Oh, mikor dolgozom, akkor még sokkal inkább unatkozom.

— Ezt már csodálom! Jaj ha én tovább járhattam volna iskolába! Milyen szép az, ha az ember levelet tud írni vagy olvashat szép történeteket. Most csak ritkán érek rá, akkor is csak azért teszem, hogy szegény beteg testvérkémet szórakoztassam egy kicsit, ezt néha megengedi anyácskám.

— Hát örömet szerez beteg testvérednek, ha történetkéket olvasnak fel neki?

— De mennyire!

— És nem unalmas az, hogy az ember másnak olvas föl?

— Nekem nem. Mert anyácskám arra tanított, hogy akármit csinálok csináljam jó kedvvel, akkor mindjárt könnyen megy. Mikor pedig látom, hogy még örömet is szerezek valakinek, akkor magamnak is örömem telik benne.

— Ejnye, már ezt szeretném megpróbálni. Nekem sok a szép könyvem, szép meséket tudnék a te beteg testvérkédnek felolvasni. Megkérem a mamámat, engedje meg, hogy mikor szabad időm van, elmehessek hozzátok.

— Oh, milyen jó a kisasszony!

— Megállj csak, mindjárt beszaladok mamához s ha megengedi, előkeresek egy könyvet és veled megyek.

*

Egy hét múlva, amint Szidike egyszer ismét hazafelé indult Tercsikééktől, így szólt:

— Igazad volt, Tercsike. Mióta arra törekszem, hogy dolgaimat jó kedvvel végezzem, szabad időmben pedig vagy magamnak, vagy másnak szerezzek mulatságot és soha se töltssem hiába az időt: azóta nem unatkozom. Foglalkozás az unalom ellensége!

SZÓREJTVÉNY.

9. 14. 11. 7. 6. Tudományok hü mestere.
 5. 6. 18. 4. Nagy víz ellen ilyet ásnak.
 17. 16. 3. Uradalmakban [tenyésztik].
 1. 12. 8. 4. 10. Leghasznosabb foglalkozás.
 15. 10. 13. 14. Dunántul van ez a megye.
 4. 2. 13. 1. 7. 11. Keresztneve sok férfinak.
 19. 10. 4. 17. A legszellemesebb játék.
 1—19. Régi, jó magyar közmondás.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szokolay Dénes. Olyan kérdésekre nem adhatok választ, amelyekre minden tankönyv adja meg a helyes feleletet. Hány lakosa van Londonnak, Párisnak? Mikor volt I. Napoleon Elba szigetén? Kolumbusz Kristóf hol halt meg? — stb. Az ilyen kérdések a végtelenig nyulnak s hetenkint husz íves melléklet sem futná ki azokra megadni a kívánt fölvilágosítást. Csak oly dolgokat írjtok világosíthatlak föl, amelyekre nézve sem könyvezeted, sem könyveid nem igazíthatnak utba. — **Madarász Andor.** Az egy nagyon ismeretes kis elbeszélés. De éle csak úgy hat, ha hollandus nyelven van közölve az a bizonyos felelet: »*Kan nit verstan!*« Mert ez, hogy »*Nem értem*«, nem igen hangzik hollandusul; az az egyszeri inasgyerek (és nem »tanonez» könnyen hihette, hogy ez állandó válasz valamely amsterdami embernek a nevé. Ép e végett nehéz is magyarra fordítani, ha csak úgy nem, hogy a hollandus szót meghagynók a kedves mesében. De, ismétlem: nagyon el van az terjedve. Mért nem idézted az író nevét? Azt, hogy »németből« fordítottad, nem elég. A fordító nevénél minden esetre fontosabb a szerző neve. A fordításod különben gondos munka. — **Isaák Sára.** A kettős megemlékezés nagyon jól esett; voltaképp az egész családnak hű megemlékezése volt az, s ezért csak annál drágább nekem, aki azt teljes szívemből viszonzom. — **Maderspach testvérek.** Melyik a ti francia és német lapotok? — **Wenckheim Rika és Kriszta.** Kegyes adakozásokat szívesen vettem s a jótékonyági rovatban ki is mutatom. — **Mandl Géza.** Úgy van, amint gondoltad. — **Moravec Krisztina.** Mint a budapesti állatkert példája mutatja: még a legriádóssabb állatok is hamarosan megszokták a közeliükben elhaladó vasúti vonatok dübörgését és fűtjét. — **Redlich Ella.** A szobában, a hol a kis főhercegnőt lefotografálták, nem volt hideg s így nem volt szüksége a bundikára. — **Muskó Adrienne.** Kívánságodhoz képest jártam el. A fücskák köszönik a szíves gyűjtést. — **Tillmann Margit.** A kolostorban, a hol Jolánka van, a »*Kis Lap*«-ot nem szabad bevinni? Kedves soraidért köszönetemet. — **Drabandy Ignácza.** Tudom, hogy jó kívánságaid egyenes szívből fakadnak; hanem bezzeg az írott soraid annál görbébbek! — **Ritoók Margit.** Gondos levélben megírt kérésedet szívesen teljesítem. — **Bódogh Laci.** A »*Ludoviceum*« Nagy Lajos királyunk nevérol van nevezve s eredetileg oly czélra volt szánva, mint a bécsi »*Theresianum*«. Ez idő szerint honvédek hadi iskolája és kaszárnyája. — **Zsitvay Lola.** Amily örömöm telik benne, ha látom az én apró hiveimnek remény fölötti szaporultát, ép oly bánattal fogadom egy-egy fölserdült olva-

sómnak bucsuját. Nekem is mindig kedves emlékenben fogsz maradni. — **Lajoska mamája.** Hat éves kis legénykétől nagyon szép írás. Lajoskának szíves köszönetemet. — **Klein Sándor.** A síró fücskát ábrázoló képből gyanítottam, hogy fölserdülven, te is bucsut veszel tőlem. A soraidban foglalt hálaérzés nekem a legkedvesebb jutalom. Isten veled! — **Szemző Erzsike.** Ha neved nincsen ott a megfejtők sorában, akkor nem kaptam a leveledet. Jókívánságaidért ezer annyit. — **Hubert testvérek.** Az elsőbül kifelejtettétek az egyes sorok megfejtését s így csak a másodikat közölhetem. — **Köves Emilia.** Leveledet köszönöm. Sajnálom, hogy a mondott időben nem jöttetek. — **Prónay Alice.** Nagyon régi már az. De neked is eszedbe jutott, mint annyi másnak. — **Mautner Aladár.** Amit a kanáridról írsz, kedves dolog. Meg fog jelenni. — **Jónás testvérek.** Ezer köszönet! A piczike Blankát csókolom. — **Pecher testvérek.** Hogyan? A ti bábuítoknak én legyek e keresztapja? Persze, azt érve és kérve ez alatt, hogy én nevezzem el őket. Ha kedvetekben járhatok vele: szívesen. Nevezzétek el az egyiket a »*Kis Lap*«-ban úgy is járatos »*Vicza*« névre. A másik, hogy rimeljen vele, hadd legyen »*Katicza*«. Meg vagytok elégedve? — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Jótékonyág.

A bölcsöde javára: Pótsa Erzsike 1 frt. — Szluha Sarolta 60 kr. — Simon Irén 1 frt. — Wenckheim Rika és Kriszta 4 frt. — Laszly Helén 50 kr. — Lichman Adél és Mariska 1 frt. — Maderspach Janka és Julka 2 frt. — A már eddig kimutatott 433 frt 82 krral együtt összesen 443 frt 92 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Weisz Lina 2 frt 5 kr. — Szluha Sarolta 50 kr. — Roth Eugenia 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Weisz Lina 2 frt 5 kr. — Szluha Sarolta 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »*Nemzet*« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.